

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் சொல்லிலக்கணக் கோட்பாட்டு வளர்ச்சி

வெ. அம்பிகா அ. *, சா. சாம் கிதியோன் அ

அ முதுகலைத் தமிழாய்வுத்துறை, பிஷப் ஹீபர் கல்லூரி (தன்னாட்சி), (பாரதிதாசன் பல்கலைக் கழகத்துடன் இணைவுப் பெற்றது), திருச்சிராப்பள்ளி-620017, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Lexical Theoretical Development in Applied Tamil Grammar Texts

V. Ambika ^{a, *}, S. Sam Gideon ^a

^a PG & Research Department of Tamil, Bishop Heber College (Autonomous), (Affiliated to Bharathidasan University), Tiruchirappalli-620017, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
ambikav.251@gmail.com

Received: 03-08-2022
Revised: 12-09-2022
Accepted: 03-10-2022
Published: 08-12-2022

ABSTRACT

After 19th century Tamil literature has gone through many dimensions. Advent of print media, focus on language education and the establishment of new educational institutions are the reason for the development of many language based grammatical texts. The newly added grammatical elements are recorded in the grammar texts. Applied Tamil grammar texts explains the syllable, series and words based on grammar books. However, the new modern language theory records the changes that have appeared in the language system and highlights the language and grammar in the theory of linguistics. Tamil grammar books explains and defines grammar based on a Tamil text Nannul. Types of words are explained in the linguistic point of view by adapting the etymology mentioned in the Nannul. It also explains the new adjectives and adverbs and records the newly developed grammatical elements which are used in modern language. Word classification is divided into three levels. They are, classification based on alphabetic, classification based on case of words and classification based on grammatical usage. Contemporary Tamil tradition examines some of the techniques adopted by Tamil grammarians to define the word. Present Tamil grammarians distinguishes nouns and verbs on the basis of verb or on the basis of object. People also began approaching Tamil Grammar based on English grammar because of the abundance usage of English language. Tamil grammar text 'Nalla Nool Eluthavaenduma' explains grammar in a very simple way and it is considered to be the best grammar manual. Tamil grammar text explores the structure of Tamil language. Lexical grammar is explained in terms of linguistics. The four types of words such as noun, verb, interjection and adjective examine the changes that occurred in the language. Thus, the article gives a clear idea about lexical theoretical development in applied Tamil grammar texts.

Keywords: Tamil Grammar, Literature, Language, Alphabetic, Classification

முன்னுரை

தற்கால பயன்பாட்டிலுள்ள மொழி வழக்குகளுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து நவீன மொழியியல் சிந்தனைகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்கள் பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் எனப்படும். மொழிப் பயன்பாட்டிற்கு அடிப்படையான இலக்கணக் கூறுகளை எளிமைப்படுத்தி உரைநடை வடிவில் எழுதப்பட்ட இலக்கண நூல்களை பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண

நூல்கள் என்றும் உரைநடை இலக்கண என்றும் அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் என்றும் வழங்கப்படுகிறது. அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம், இக்காலத் தமிழ் மரபு, நல்ல தமிழ் இலக்கணம், நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டுமா? ஆகிய பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் காணலாகும் சொல்லிலக்கணம் குறித்தக் கருத்துக்களை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது. தமிழ் இலக்கண மரபு பெரிதும் சொல்லிலக்கண மரபேயாகும். தமிழ்மொழி சொல்வளம் நிரம்பிய மொழி. தமிழ்மொழியில் சொல்லிலக்கணம் குறித்த ஆராய்ச்சியே அதிக அளவில் நிகழ்ந்துள்ளது. தொல்காப்பியர் கால சொல்லமைப்பினைக் குறித்து தொல்காப்பியம் விரிவாகப் பேசுகிறது. வீரசோழியம் வடமொழியைத் தழுவினே சொல்லிலக்கணத்தை வரையறுத்துள்ளது. சொல்லிலக்கணமே சிறந்தது என்று கருத்தாலும் நிகழ்ந்துள்ளது. இந்நிலையில் இருபதாம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு மொழியமைப்பில் ஏற்பட்டுள்ள சொல்லிலக்கணம் சார்ந்தப் பதிவுகளையும் சொல் பகுப்பில் நிகழ்ந்துள்ள மாற்றங்களை குறித்துப் பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் முன்வைக்கும் கருத்தால்களை ஆராய்வதாக இக்கட்டுரை அமைகிறது.

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் சொல் வரையறை மற்றும் வரைவிலக்கணம்

சொல் மொழியின் அடிப்படை மொழிக்கூறு சொல் என்பது மொழி, கிளவி, பதம் என்று பல பெயர்களால் சுட்டப்படுகிறது. “சிறிய தனித்து நிற்கின்ற பொருள் கொண்ட மொழிக்கூறு சொல் எனப்படும் என்கிறார் புளும் பீல்டு (Sakthivel, 1994). (சக்திவேல், 1994) “சொல்லாவது ஒருவர் தங்கருத்தின் நிகழ் பொருளைப் பிறர்க்கும் பிறர் கருத்தின் நிகழ் பொருளை தாம் அறிதற்கும் கருவியாகிய ஒலியாம்” என்று ஆறுமுகநாவலர் பொருத்தமாக வரைவிலக்கணம் செய்துள்ளார். (சண்முகதாசு, 2008) ஆகவே சொல் என்பது கருத்தின் பொருளை புரிந்து கொள்ளக் கூடிய கருவியாகிய ஒலி என்பது ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது (Shamugadas, 2008).

தொல்காப்பியம் சொல்லின் வரைவிலக்கணத்தை “எல்லாச் சொல்லும் பொருள் குறித்தனவே” என்று குறிப்பிடுகிறது. உலகில் உள்ள எல்லாப் பொருளும் ஏதாவது ஒரு சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டு அடையாளப்படுத்தப்படுகிறது. சொல் பற்றி தொல்காப்பியர் கூறும் வரையறை நவீன மொழியியலாளரின் கோட்பாடுகளுக்கேற்ப அமைந்துள்ளது (Deivachilaiyar, 1972).

சொல் என்பதை மொழியிலாளர் ‘உருபன்’ என்று குறிப்பிடுவர். மொழியில் காணப்படும் பொருளைச் சுட்டும் சின்னஞ்சிறு கூறே உருபன் எனப்படும். உருபன் என்பதற்கு “பொருளற்ற ஒரு ஒலியன் தனித்தோ பிறவற்றுடன் தொடர்ந்தோ பொருட் தொடர்பு உடையதாயின் உருபன் ஆகிறது.” என்று குறிப்பிடுகிறார். நன்னூல் ‘உருபன்’ என்னும் அடிப்படையில் சொற்பகுப்பினை தெளிவாகப் பகுத்துள்ளது. பதவியல் என்னும் தனி இயலில் சொற்பகுப்பினைப் பற்றி பேசுகிறது.

“எழுத்தே தனித்தும் தொடர்ந்தும் பொருள்தரின்

பதமாம் அதுபகாப் பதம் பகு பதமாம்

இருபாலாகி யியலு மென்ப”

எழுத்துகள் தனித்தும் தொடர்ந்தும் வந்து பொருள் தருமாயின் அது சொல் எனப்படும் (Mayilainathar, 1995). அது பகுபதம், பகாபதம் என்று இருவகையாகப் பகுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லின் அமைப்பு நிலையை நன்னூல் ஆராய்கிறது. ஓர் ஒலியன் தனித்தோ வேறு ஒலியன்களோடு சேர்ந்தோ வரும் ஓர் ஒலிக்கூறு உருபன் ஆகும். ஓர் உருபனோ ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட உருபன்களோ சேர்வதனால் சொல் அமைகிறது என்று மொழியியல் அடிப்படையில் ‘சொல்’ என்பதற்கான வரையறையை இக்காலத் தமிழ் மரபு நூலாசிரியர் குறிப்பிடுகிறார் (Paramasivam, 2011).

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் சொற்பாகுபாடு (அல்லது) வகைப்பாடு

தமிழ் இலக்கண நூலார் சொற்களை பல வகையாக வகைப்படுத்தியுள்ளனர். தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கண நூல்கள் பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகிய நான்கையும் செந்தமிழ்ச் (முதன்மையான) சொற்களாக ஏற்றுள்ளன. தமிழ்மொழியின் சொற்பகுப்பு நிலையைக் குறித்து, “தமிழ் இலக்கண நூலார் சொற்களை இலக்கண அடிப்படையிலும் சொற்களஞ்சிய அடிப்படையிலும் பாகுபாடு செய்துள்ளார். சொற்களஞ்சிய அடிப்படையிலே மேற்கொண்டுள்ள பாகுபாடு எமது மொழிக்கே உரிய தனித்துவமான பண்பினைக் காட்டுகிறது.” (சண்முகதாஸ், 2008) என்று தமிழ்மொழியில் காணப்படும் சொற்பகுப்பு நிலையைக் குறித்து விளக்கியுள்ளார். இலக்கண முறைப்படி தமிழ் இலக்கண நூலார் சொற்களை பெயர், வினை என்று பாகுபாடு செய்துள்ளனர். இடைச்சொல்லும் உரிச்சொல்லும் அவற்றைச் சார்ந்து வரும் இயல்புடையன என்னும் கருத்தையும் சுட்டுகின்றனர்.

“சொல்லெனப்படுப பெயரே வினையென்

றாயிரண் டென்ப அறிந்திசி னோரே”

“இடைச்சொல் கிளவியும் உரிச்சொல் கிளவியும்

அவற்றுவழி மருங்கிற் றோன்று மென்ப” (Ilampooranar, 1995)

“இயற்சொல் திரிசொல் இயல்பின் பெயர்வினை

எனவிரண்டாகும் இடையுரி ஆகுத்து

நான்குமாம் திசைவட சொல்லணுகாவழி”

சொல்லே தொடரியலுக்கும் பொருளியலுக்கும் அடிப்படையாக அமையும் மொழியலகு என்பர் (Mayilainathar, 1995). சொற்களின் வகைப்பாடு என்பது அவற்றின் சொல்லியல் அடிப்படையிலும் தொடரியல் செயல்பாட்டிலும் இடம்பெறும் நிலையைக் கொண்டு அமைந்துள்ளது. குறிப்பாக, ஆங்கிலத்தில் சொற்கள் (Parts of Speech) என்று எட்டு வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. “1. பெயர் (Noun) 2. பெயரடை (Adjective) 3. மாற்றுப்பெயர் (Pronoun) 4. வினை (Verb) 5. வினையடை (Adverb) 6. முன்னுருபு (Preposition) 7. இணைப்புக் கிளவி (Conjunction) 8. வியப்புக் கிளவி” (Sakthivel, 1994) தொல்காப்பியம் மற்றும் நன்னூல் இலக்கண அடிப்படையிலான சொற்களாகிய பெயர், வினை, இடை, உரி ஆகியவற்றையும் இலக்கிய வகை சொற்களாகிய இயற்சொல், திரிசொல் ஆகியவற்றைக் குறித்தும் பிறமொழி சொற்களாகிய திசைச்சொல் வடச்சொல் ஆகியவற்றைக் குறித்தும் சிறப்பாக விளக்கியுள்ளன. பயன்பாட்டுத்தமிழ் இலக்கண நூல்கள் தற்கால மொழி அமைப்பின் அடிப்படையில் சிலபுதிய சொல் வகைகளை இணைத்துக் குறிப்பிடுகின்றன. தமிழ்ச் சூழலில் ஆங்கிலமொழி பயன்பாட்டின் மிகுதியினால் ஆங்கிலமொழி இலக்கணத்தை உள்வாங்கிக் கொண்டு அதனடிப்படையில் தமிழ் இலக்கணத்தை அணுகுதல் என்னும் நிலையும் சமகாலத்தில் உருவாகியுள்ளது. ஆங்கில மொழி இலக்கணத்தைக் கொண்டு சொற்களை வகைப்படுத்தும் போக்கும் இலக்கண உலகில் காணப்படுகிறது. இது தவிர்க்க இயலாததாகிறது. எனவே பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் தற்கால மொழியமைப்பின் அடிப்படையில் சில புதிய வகைகளை சேர்த்து வகைப்படுத்துகின்றன. ஆங்கில மொழியில் காணப்படுவது போன்று சில சொல் வகைகளையும் புதிதாக இணைத்து குறிப்பிடுகின்றன.

அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூல் சொல் வகைகளை பின்வரும் ஐந்து வகையாகப் பிரித்து கூறுகிறது. 1. பெயர்ச்சொல் 2. வினைச்சொல் 3. இடைச்சொல் 4. பெயரடை 5. வினையடை இவ்வகைப்பாட்டில் பெயரை, வினையடை என்னும் இரு புதிய சொல் வகைகள் விளக்கப்படுகின்றன. உரிச்சொல் என்னும் சொல் வகைப்பற்றிய குறிப்புகள் இந்நூலில் கூறப்படவில்லை. நல்லதமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூல் சொற்களின் வகைப்பாட்டினை தொல்காப்பியத்தைப் பின்பற்றியே வகைப்படுத்துகிறது. பின்வரும் மூன்று நிலைகளாகப் பிரித்து விளக்குகிறது.

1. எழுத்தெண்ணிக்கைக் கருதிய வகைப்பாடு, 2. சொற்களின் வழக்கு சார்ந்த வகைப்பாடு, 3. இலக்கணப் பயன்பாடு கருதிய வகைப்பாடு

எழுத்தெண்ணிக்கைக் கருதிய வகைப்பாடு என்னும் பகுதியில் - ஓரெழுத்து ஒருமொழி ஈரெழுத்து ஒருமொழி, தொடர்மொழி ஆகிய சொல்வகைப் பற்றி விளக்கியுள்ளது. 2. சொற்களின் வழக்கு சார்ந்த வகைப்பாடு என்னும் பகுதியில் - இயற்சொல், திரிச்சொல், திசைச்சொல், வடச்சொல் ஆகிய சொற்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. 3. இலக்கணப் பயன்பாடு கருதிய வகைப்பாடு என்னும் பகுதியில் - பெயர்ச்சொல் 2. வினைச்சொல் 3. இடைச்சொல் 4. உரிச்சொல் - ஆகிய சொற்கள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. உரிச்சொல் என்னும் சொல் வகை விளக்கப்பட்டுள்ளது. தொல்காப்பியர் 120க்கும் மேற்பட்ட உரிச்சொற்களை தொகுத்து வழங்கியுள்ளார் என்னும் கருத்தை இந்நூல் பதிவு செய்வதுடன் உறு, தவ, நனி ஆகிய உரிச்சொற்களும் அவற்றுக்குரிய பொருண்மையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது. நல்ல தமிழ் எழுத வேண்டுமா? என்னும் நூல் சொற்களை இரண்டு நிலைகளில் வகைப்படுத்துகிறது.

1. இலக்கண வகைச் சொற்கள், 2. இலக்கிய வகைச் சொற்கள்

இலக்கண வகைச் சொற்கள் என்னும் பகுதியில் 1. பெயர்ச்சொல் 2. வினைச்சொல் 3. இடைச்சொல் 4. உரிச்சொல் ஆகிய சொல் வகைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. இலக்கிய வகைச் சொற்கள் என்னும் பகுதியில் இயற்சொல், திரிச்சொல், திசைச்சொல், வடச்சொல் ஆகிய சொல் வகைகளைக் குறித்து இந்நூல் எளிமையாக விரித்துரைக்கிறது. அனைவருக்கும் புரியக்கூடிய வகையில் இந்நூல் இலக்கணத்தை வரையறுத்து விளக்குகிறது. சிறந்த இலக்கணக் கையேடாக இந்நூல் அமைந்துள்ளது. உரிச்சொல் குறித்து தொல்காப்பியம் கூறியனவற்றை தொகுத்துக் கூறுகிறது. அறிஞர் பொற்கோவின் இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூல் சொல்லியல் என்னும் இயலில் சொல் வகைகளைக் குறித்து விவரிக்கின்றது. ஆங்கில மொழியின் சொல் வகைப்பாட்டில் இடம் பெறுகின்ற பெயரடை மற்றும் வினையடை ஆகிய சொல் வகைகள் இந்நூலில் காணப்படுகின்றன. உரிச்சொல் என்னும் சொல்லைப் பற்றி எந்தவித பதிவும் இந்நூலில் காணப்படவில்லை. தற்கால மொழிப் பயன்பாட்டில் இடம்பெறும் பெயரடை, வினையடை என்னும் சொற்கள் தொடர்ந்து தமிழ்மொழியின் சொல் வகைப்பாட்டில் இடம்பெறுவதாக இந்நூல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன. புதிய சிந்தனைகள் மொழியில் வந்துசேரும் போது மொழி அதற்கேற்ப புதிய பரிமாணத்தில் வளர்ச்சியடைகிறது என்பது புலனாகிறது.

'சொல்' என்பதை வரையறுப்பதற்கு தமிழ் இலக்கண நூலார் எடுத்துக் கொண்ட சில நுட்பங்களை ஆராய்வது அவசியமானதாகும். இக்காலத் தமிழ் மரபு என்னும் நூல் மொழியியல் பார்வையில் சொல் என்பதை வரையறுப்பதற்கு சில அடிப்படைக் காரணங்களை பதிவு செய்கிறது. தமிழ் இலக்கண நூலார் பெயர், வினை என்னும் பாகுப்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக வாய்ப்பாட்டையும் சில சமயம் பொருளையும் அடிப்படையாக (Paradigmaticclass) கொண்டார்கள் எனலாம் என்னும் கருத்தையும் சொற்களை வகைப்படுத்தும் முறைப் பற்றி அமெரிக்க விளக்கமுறை மொழியியலார் (America diciline Linguistics) சில கருத்துக்களை தெரிவித்துள்ளனர். ஒரு மொழியில் சொற்களை வகைப்படுத்தும் போது பொருளைப் பற்றிய சிந்தனையே ஆகாது என்றும் உருபனிலையும் (Monopoly) தொடரியலையும் (Syntax) அடிப்படையாகக் கொள்ள வேண்டும் என்று பதிவு செய்துள்ளது.

சொற்களை முறையாகப் பாகுப்படுத்துவதில் உள்ள சிந்தனைகளை இந்நூல் பேசுகிறது. ஆங்கிலமொழி சொல் வகைப்பாட்டில் இடம்பெற்றுள்ள பெயரடை, வினையடை என்னும் சொற்களைக் குறித்து இந்நூல் பேசுகிறது. உரிச்சொல் குறித்த எந்தப் பதிவும் இந்நூலில் காணப்படவில்லை.

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் பெயர்ச்சொல் பற்றிய கருத்துக்கள்

உலக மொழிகள் எல்லாவற்றிலும் சொற்பகுப்புமுறை காணப்படுகிறது. இச்சொற்பகுப்பில் சிறப்பிடம் பெறுபவை பெயர்ச்சொல் மற்றும் வினைச்சொல் எனும் சொற்களே. கிரேக்கம், பிரஞ்சு, ஆங்கிலம் முதலிய உலக மொழிகளிலும் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் பகுப்பே முதல் நிலையில் இடம் பெறுகிறது. தமிழ் மரபிலக்கண நூலார் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல் ஆகியவற்றையே சிறப்பிற்குரிய சொற்களாக குறிப்பிடுகின்றனர். தமிழ் இலக்கண நூல்களில் பெயர்ச் சொல்லின் பொதுவான வரைவிலக்கணத்தை பின்வருமாறு குறிப்பிடுவர்.

பெயர்ச்சொல் காலம் காட்டாது. வேற்றுமை ஏற்று வரும் எழுவாயாகவும் பயனிலையாகவும் வரும். தொல்காப்பியம் பெயர்ச்சொல்லின் வரைவிலக்கணத்தை,

“பெயர்நிலைக் கிளவிகாலம் தோன்றும்

தொழில் நிலை ஒட்டும் ஒன்றலங்கடையே”

என்று கூறுகிறது. விணையாலணையும் பெயர், காலம் காட்டுதலால் அதனையே தொழில்நிலை ஒட்டு ஒன்று எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது (Ilampooranar, 1995).

தொல்காப்பியம் பெயர்ச்சொற்களை உயர்திணைக்கு உரியன அஃறிணைக்கு உரியன, ஆயிகுதிணைக்கும் ஓரன்ன உரியன எனத் திணை அடிப்படையில் மூவகைப்படுத்தி விவரிக்கிறது. மேலும், பெயர்ச்சொற்களுள்

“இயற்சொல் திரிசொல் இயல்பின் பெயர்வினை

எனவிரண்டாகும் இடையுரி ஆகுத்து

நான்குமாம் திசைவட சொல்லணுகாவழி” (Mayilainathar, 1995)

பால் உணர்த்துதல் உண்டு என்பதை,

“உயர்திணைப் பிரிந்த ஐம்பாற் கிளவிக்கும்

உரியவை உரிய பெயர்வயி னான”

மேற்காணும் நூற்பாவில் குறிப்பிடுகிறது. நன்னூல் பெயர்ச்சொல்லின் இலக்கணத்தை விரிவான இயல்புகளுடன் விவரிக்கிறது. இடுகுறிபெயர், காரணப்பெயர், பால் அடிப்படையிலான பெயர், பொதுப் பெயர் என்று விரித்துரைக்கிறது (Ilampooranar, 1995).

“இடுகுறி காரண மரபொ டாக்காம்

தொடர்ந்து தொழிலல காலந்தோற்றா

வேற்றுமைக் கிடனாயத் திணைபா லிடத்தொன்

றேற்பவும் பொதுவு மாவன பெயரே”

நன்னூல் பெயர்ச்சொற்களைப் பால் அடிப்படையில் ஆண்பாற் பெயர், பெண்பாற் பெயர், பல்லோர் பெயர், ஒன்றன்பால் பெயர் என ஐவகைப்படுத்துகிறது. மேலும், ஒன்றிற்கு மேற்பட்ட பால்களுக்குப் பொதுவாக உரிமை கொண்ட பெயர்களால் பொதுப்பெயர் என்றும் சுட்டுகிறது (Mayilainathar, 1995).

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பெயர்ச்சொல் பற்றிய வரைவிலக்கணத்தை தொல்காப்பியம், நன்னூல் ஆகிய இலக்கண நூல்களைப் பின்பற்றி விவரிக்கிறது மேற்கொண்டுள்ளன. பெயர்ச்சொல் என்பதற்கான அடிப்படையை விளக்குவதற்கு சில மொழியியல் அடிப்படைகளையும் இந்நூல்கள் பதிவிடுகின்றன. தற்கால மொழியமைப்பிற்கு ஏற்பவும் பேச்சு வழக்கில் ஏற்பட்டுள்ள மொழியமைப்பு மாற்றங்கள் குறித்தும் விவாதித்துள்ளன. பெயர்ச்சொல்லின் இயல்பு என்பது காலம் காட்டாது. வேற்றுமை ஏற்று வரும் எழுவாயாகவும் பயனிலையாகவும் அமையும் என்பதுதான் அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூல் பெயர்ச்சொற்கள் எண் அடைகள், பெயர் அடைகள், வினை அடைகளை ஏற்றுவரும் என்று குறிப்பிடுகிறது.

1. எல்லாப் பெயர்ச் சொற்களும் ஐ, ஆல், கு, இன் முதலிய வேற்றுமை உருபுகளை ஏற்கும். சான்று: மனிதனை, மனிதனால், மனிதனுக்கு மனிதனின்.
2. பொதுவாக எல்லாப் பெயர்ச் சொற்களும் நல்ல, புதிய, பெரிய போன்ற பெயரடைகளுள் பொருத்தமானவற்றை ஏற்கும்.
3. பெயர்ச் சொற்கள் பொதுவாக எண் அடைகள் சுட்டு, வினா, அடைகளை ஏற்கும்.

4. தமிழில் பெயர்ச்சொற்களும் வினைச் சொற்களும் திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன.
5. தமிழில் திணைப்பாகுபாடு என்பது பொருட்குறிப்பை (reference) அடிப்படையாகக் கொண்டது.
6. திணைப்பாகுபாடு தமிழ் மொழியின் அமைப்பு (structure) அடிப்படையான ஒன்றாகும்.
7. தமிழில் பாலையும் எண்ணையும் சுட்டுவதற்கு தனித்தனி விதிகள் இல்லை.
8. அஃறிணையில் உயிருடையவை சிலவற்றுள் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் தனித்தனிப் பெயர்ச்சொற்கள் உள்ளன. எடுத்துக்காட்டு: கருவன் - மந்தி, களிறு - பிடி, சேவல் - பெட்டை என்றாலும் வினைமுற்றில் ஆண், பெண் பாகுபாடு இல்லை.
9. இக்கால உரையாடல் தமிழில் அஃறிணைப் பன்மைக்கெனத் தனி விகுதி இல்லை. எழுத்துத் தமிழில் வழங்கும் 'அன்' விகுதி போய்விட்டது. ஒருமை - பன்மை வேறுபாடு எழுவாயிலேயே வெளிப்படுகிறது. எடுத்துக்காட்டு: ஒரு மரம் விழுந்தது, பத்து மரம் விழுந்தது.
10. அஃறிணையில் பெயர்ச்சொற்களின் பன்மையைக் குறிப்பதற்கு (கள்) விகுதிக்குப் பதில் எல்லாம் என்னும் சொல்லை சேர்ப்பதும் உண்டு. சான்று: கதையெல்லாம் சொல்லாதே, அதெல்லாம் பொய்,
11. இணைக்கப்பட்ட பெயர்கள் (conjoined noun) சில வாக்கியங்களில் எழுவாயாக அமைகின்றன.
12. தமிழில் இடப்பாகுபாடு பேச்சு நிகழ்ச்சியோடு தொடர்புடையது. திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்தும் பெயர்ச்சொற்களைக் குறித்து இந்நூல் விரிவாக விளக்குகிறது. குறிப்பாக, தமிழ் மொழியில் காணப்படுகின்ற திணை, பால் பாகுபாடு வடமொழி, பிரெஞ்சு ஆகிய மொழிகளின் சொல்லமைவு முறையிலேயும் காணப்படுகின்றது.
13. பெயர்ச் சொற்கள் பொதுவாக ஆ, ஆகி என்னும் விகுதிகளை பெற்று வினையடியாக செயற்படும் சான்று: மனிதனாக, மரமாக, புத்தமாக, தெய்வமாக.

பெயர்ச் சொற்களை அவற்றின் அமைப்பு மற்றும் தொழிற்பாடு ஆகியவற்றின் அடிப்படையில், 1. மாற்றுப்பெயர் 2. ஆக்கப்பெயர் 3. கூட்டுப்பெயர் 4. தொழிற்பெயர் 5. வினையாலணையும் பெயர் என்று வகைப்படுத்துகிறது. மாற்றுப்பெயர் என்னும் பெயர் வகை ஆங்கிலத்தில் இடம்பெற்றுள்ள (Pronoun) என்னும் பெயர் வகையைச் சார்ந்தது இன்றைய பேச்சு வழக்கிலும் எழுத்து வழக்கிலும் மாற்றுப் பெயர் என்னும் பெயர் வகை அதிகமாக பயன்பாட்டில் உள்ளது. கூட்டுப் பெயர் என்னும் பெயர் வகையும் கூடுதலாக சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ் இலக்கண நூல்கள் கூட்டுப் பெயர்களை தொகை நிலைத் தொடர்கள் அல்லது தொகைச் சொற்கள் என வகைப்படுத்துகின்றன. பெயர்ச்சொற்கள் இயல்பாகவே திணை, பால், எண், இடம் ஆகியவற்றை உணர்த்துகின்றன. தமிழில் உயர்திணைப் பெயர்கள் அஃறிணைப் பெயர்கள் என்னும் இரு பிரிவுகள் காணப்படுகின்றது. தெய்வம் வினையில் அஃறிணை விகுதியையே பெற்றுவரும் என்பதை சான்றுடன் விளக்குகிறது. சான்று: தெய்வம் அருளியது மேலும் உயர்திணை மரியாதைக்குரிய ஒருமைப் பெயர்கள் பலர்பால் பெயர் விகுதிகளையும் பெற்று அர், ஆர் சான்று: அரசர் நண்பர் வந்தார், பெரியார் பேசினார் எனவரும் திணை, பால், எண், இடம் என்று தொல்காப்பியம் வரிசைப்படுத்தியுள்ளது. இந்த வரிசைமுறையை மாற்றி திணை, எண், பால், இடம் என்று அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம் என்னும் நூல் குறிப்பிடுகின்றது

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைச்சொல் பற்றிய கருத்துக்கள்

தமிழ் மொழியின் சொல்வகைப்பாட்டில் சிறப்பிடம் பெறுவதற்குரிய சொற்கள் பெயர்ச்சொற்கள் மற்றும் வினைச் சொற்களே. வினைச்சொல் பெயர்ச்சொல்லுக்கு அடுத்த நிலையில் இடம்பெறுகிறது. இச்சொல் வகைப்பாடு உலகின் செவ்வியல் மொழிகள் என்று போற்றப்படும் கிரேக்கம், இலத்தீன் முதலிய மொழிகளிலும் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. தொல்காப்பியம் வினைச்சொல்லின் வரைவிலக்கணத்தை,

“வினையெனப்படுவது வேற்றுமை கொள்ளாது

நினையுங் காலை காலமொடு தோன்றும்”

என்று கூறுகிறது. வினைச்சொல் வேற்றுமை உருபு ஏற்காமல் முக்காலம், திணை மற்றும் பால் ஆகியவற்றைக் கொண்டு முடியும் என்பது பொதுவாக வினைச்சொல்லுக்கு தரும் விளக்கமாகும் (Ilampooranar, 1995).

“தொல்காப்பியனார் பெயர் வினைகளுக்கு அமைப்பின் அடிப்படையிலேயே (structure) இலக்கணம் கூறியுள்ளார்.” தொல்காப்பியர் அமைப்பு அடிப்படையில் வினைச்சொல்லுக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளார். பிற்காலத்தில் வந்த நன்னூலார் பொருள் அடிப்படையில் இலக்கணம் கூறியுள்ளார் (Isreal, 1976).

“செய்பவன் கருவி நிலம்செயல் காலம்

செய்பொரு ளாறும் தருவது வினையே”

என்னும் நூற்பாவில் பொருளடிப்படையில் வினைச்சொல்லுக்கு இலக்கணம் கூறியுள்ளார் (Mayilainathar, 1995).

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் வினைச்சொல் பாகுபாடு

வினை எனப்படுவது தமிழில் பொதுவாக தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை என்று பாகுப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. திணை பாகுபாட்டு அடிப்படையில் வினைச்சொற்கள் உயர்திணை, அஃறிணை என மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மேலும், வினைமுற்று எனவும் எச்சம் எனவும் இருவகைப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மேலும் வினை தன்வினை, பிறவினை, இயக்கு வினை என்று மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. ஆங்கிலச் சொல் அமைப்பில் காணப்படும் வினைச்சொல்லின் பகுப்புகளாகிய செய்வினை (Active Voice), செய்ப்பாட்டுவினை (Passive Voice) என்னும் வினைச்சொல் வகை தற்கால தமிழ்மொழிப் பயன்பாட்டிலும் இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழில் வழங்கப்படும் வேறுசில வினைகளைக் குறித்து இஸ்ரேயல் பின்வருமாறு விளக்குகிறார். எல்லா மொழிகளிலும் சில வாக்கிய வகைகள் வினைச்சொற்களின் வேறுபட்ட வகைகளால் வேறுபடுத்தப்படுகின்றன. இவ்வினை வேறுபாடுகள் சொல்வேறுபாட்டு உருபங்களின் (inflectional morphemes) அடிப்படையிலோ துணைவினைகளின் துணையாலோ அமைத்துக் கொள்ளப்படுகின்றன. தமிழ் மொழியில் பின்வரும் வினைவகைகள் வழக்கில் அமையக் காணலாம். “1. செயல் வினை (Indication verb) 2. எதிர்மறை வினை (Nagative verb) 3. ஏவல் வினை (Impervative verb) 4. விலக்கு (தடை) வினை (Prohibition verb) 5. வியங்கோள் வினை (Optatine verb) 6. கட்டாய வினை (Obligatory verb) 7. அனுமதி வினை (Permission verb) 8. ஆற்றல் வினை (Potential verb)” உருபன் மற்றும் துணை வினைகளின் துணையால் வினைச்சொற்கள் வாக்கியத்தில் வேறுபடுகின்றன (Isreal, 1976).

நல்ல தமிழ் இலக்கணம்

வினைச்சொல் என்பது செயலையும் அதன் காலநிலையையும் குறிக்கப் பயன்படும் சொல் வினைச் சொல் எனப்படும் என்று விளக்கம் தருகிறது. இந்நூல் 1. தெரிநிலை வினை, குறிப்பு வினை 2. செய்வினை, செய்ப்பாட்டுவினை 3. தன்வினை, பிறவினை 6. குன்றியவினை, குன்றாவினை 7. உடன்பாட்டு வினை, எதிர்மறை வினை 8. மெல்வினை - வல்வினை முற்றுவினை எச்சவினை 10. வினையெச்சம், பெயரெச்சம் 11. வினையடை, பெயரடை ஆகிய வினை வகைகள் பற்றிய செய்திகளை குறிப்பிடுகிறது.

இக்காலத் தமிழ் மரபு

இந்நூலாசிரியரின் வினைச்சொல் வகைப்பாடுப் பற்றிய பார்வை மொழியியல் அடிப்படையிலானது. வினை வகைகளை பின்வரும் அடிப்படையில் வகைப்படுகிறார் இந்நூலின் ஆசிரியர் (Paramasivam, 2011), “உருபியல் (Morphology) தொடரணியல் (Syntax) பொருளணியல் (Semantics)

ஆகியவற்றில் ஒவ்வொன்றின் அடிப்படையிலும் வினைச்சொற்களை வெவ்வேறு வகைகளாய் அமையலாம். ஒரே அடிப்படையில் கூட வெவ்வேறு பாகுபாடுகள் தோன்றலாம் (Srinivasan, 1960).” தமிழ் இலக்கண நூலார் வினை வகைகளைப் பாகுபாடுத்துவதற்கு எடுத்துக் கொண்ட அடிப்படை சிந்தனைகளையும் மேலைநாட்டார் வினை வகைகளைக் குறித்து முன் வைத்த சிந்தனைகளையும் இந்நூல் பொருத்தி ஆராய்கிறது. அந்த அடிப்படையில் குறிப்பிட்ட சில வினை வகைகளை மட்டும் தொடர்ந்து விவாதத்திற்குட்படுத்தி வருகிறது.

1. செயப்படுபொருள் குன்றிய வினை (intransitive) செயப்படுபொருள் குன்றாத வினை (transitive)
2. வல்வினை - மெல்வினை
3. தன்வினை - பிறவினை
4. இருநிலை வினை - அல் - இருநிலை வினை

மேற்சொல்லப்பட்ட வினைகளைக் குறித்து இந்நூல் சில அடிப்படைகளை முன்வைக்கிறது.

1. செயப்படு பொருள் குன்றிய வினை, செயப்படு பொருள் குன்றாத வினை என்னும் பாகுபாடு தொடரணியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது.
2. தமிழ் இலக்கண நூல்கள் சிலவற்றில் காணப்படும் தன்வினை, பிறவினை என்னும் பாகுபாடு பொருளணியலை அடிப்படையாகக் கொண்டது என்பது வெளிப்படை.
3. மெல்வினை - வல்வினை என்னும் பாகுபாடு உருபணியலிலைச் சார்ந்தது.

தன்வினை, பிறவினை ஆகிய வினை வகைகளைக் குறித்து தொல்காப்பியர் நேரடியாக குறிப்பிடவில்லை என்பதாகக் கூறி 17ஆம் நூற்றாண்டில் தோன்றிய இலக்கணக் கொத்து இந்த வினை வகைப்பற்றி விவரித்துள்ளது என்னும் கருத்தை இந்நூல் பதிவு செய்துள்ளது.

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் இடைச்சொல் பற்றிய பதிவுகள்

இடைச்சொற்களின் பங்கு மொழி இயங்கியலில் இன்றியமையாத இடம் பெறுகிறது. மரபிலக்கண நூலார் அவர் காலக்கட்ட மொழிச் சூழலில் பயன்படுத்திய இடைச்சொற்களை பதிவு செய்துள்ளனர். இன்றைய தமிழ்ச் சூழலில் மொழி பல பரிமாணங்களை கடந்து வந்துள்ளது ஆகவே மொழியில் பல்வேறு இலக்கணக் கூறுகள் மாற்றமடைந்துள்ளன. மரபிலக்கண நூல்களில் சுட்டப்பட்டுள்ள இடைச்சொற்கள் பல இன்று வழக்கிழந்து பல புதிய இடைச்சொற்கள் உருவாகியுள்ளன. பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பலவும் புதிய இடைச்சொற்களை பதிவு செய்துள்ளன. அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம், நல்லதமிழ் இலக்கணம் ஆகிய பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் பதிவு செய்துள்ள இடைச்சொல் குறித்த செய்திகள் மட்டும் இங்கு குறிப்பிடப்படவுள்ளன. இடைச்சொற்கள் பெயர்ச்சொற்கள், வினைச் சொற்களின் பொருளை இலக்கண நிலைகளிலும் உணர்ச்சி நிலையிலும் வேறுபடுத்த வல்லவை.

தொல்காப்பியம் இடைச்சொற்கள் பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து வருதலின்றி தனித்து வரும் ஆற்றல் அற்றவை எனக் கூறுகிறது.

“இடையென்ப படுப பெயரொடும் வினையொடும்

நடைபெற் றியலும் தமக்கியல் பிலவே”

இடைச்சொல் என்ற கலைச் சொல்லை வரையறை செய்து உரைப்பதில் அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு காணப்படுகிறது (Ilampooranar, 1995).

“சேனாவரையாரும் நச்சினார்க்கினியாரும் இவை பெரும்பான்மையும் பெயர்ச்சொற்களிலும் வினைச் சொற்களிலும் இடையில் நின்றலால் இடைச்சொல் எனப் பெயர் பெற்றன என்று உரைக்கின்றனர். ஆனால் தெய்வச்சிலையாரோ “பெயரம் வினையும் இடமாக நின்று பொருள் உணர்த்துதலின் இடைச்சொல்லாயிற்று என்று உரைக்கின்றார் (Suyambu, 2004).” மேலும், இடைச்சொற்களை விரிவாக ஆராய்ந்த “பெயர் வினைகளைச் சார்ந்து அவற்றினிடமாக நின்று பொருள்

உணர்த்துதலால் 'இடைச்சொல்' என்று பெயர் பெற்று. அது போலியாய் இடைச்சொல் என்றாயிற்று எனக் கருதுதல் பொருத்தம் உடைத்து" எனக் கூறுகிறார். மேலும், இவர் இணைப்புச் சொற்கள் (connections) ஒட்டிகள் (clitics) துணை வினைகள் (auxiliary verb) அன்பேவற் சொற்கள் (mild imperatives) வினைப்பொருள் சார்ந்த வினை வடிவங்கள், பகுத்தற்கரியனவாகிய ஒரு நிலைச் சொற்களையும் (Partieles) ஒட்டுக்களையும் தொகுத்துத் தொல்காப்பியம் இடைச்சொல் என விவரிக்கிறது என்கிறார் (Isreal, 1977).

அடிப்படைத் தமிழ் இலக்கணம்

இந்நூல் இடைச்சொற்கள் இக்கால மொழிப்பயன்பாட்டில் இடம்பெறும் பங்கினைக் குறித்து பேசுகிறது. இடைச்சொல் பெயர், வினை ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து வந்து இலக்கணப் பொருள் தருகின்றன. இத்தகைய சொல் உறுப்புகளையே இலக்கண ஆசிரியர் இடைச்சொல் என்பர் என்று பொருள் விளக்கம் தருகிறது. பெயர், வினை ஆகியவற்றைப் போல் இவை எண்ணிக்கையில் அதிகமானவை அல்ல எனினும் எல்லாச் சொற்களுடனும் பெருவழக்கில் வருகின்றன.

இடைச்சொல் வகைகள்

மரபிலக்கண நூலார் வகைப்படுத்தியுள்ள இடைச்சொற்களின் பலவகைகளை இந்நூல் பதிவு செய்துள்ளது அவை பின்வருமாறு

அட்டவணை 1. மரபிலக்கண நூலார் வகைப்படுத்தியுள்ள இடைச்சொற்கள்

வ. எண்	இடைச்சொல் வருமிடம்	இடைச்சொற்கள்
1.	வேற்றுமை உருபுகள்	ஐ, ஆல், கு, இன், அது, உடைய, உடன், ஒரு, இலிருந்து
2.	பன்மை விகுதிகள்	கள், மார்
3.	திணை, பால் விகுதிகள்	ஏன், ஓம், ஆய், ஈர்கள், ஆன், ஆள், ஆர், ஆர்கள், அது, சு
4.	கால இடைநிலைகள்	கின்று, கிறு, த், த்த், ந்த், ட், ற், இன், கி, ப், ப்ப், வ்
5.	பெயரெச்ச, வினையெச்ச விகுதிகள்	அ, உ, இ, மல், ஆல்
6.	எதிர்மறை இடைநிலைகள்	ஆ, ஆத், மாட்டு
7.	ஆக்கப்பெயர் விகுதிகள்	மை, சி, வு, அல், காரன், காரி, இயம், இயல், சாலி
8.	தொழிற்பெயர் விகுதிகள்	தல், அது, மை
9.	ஏவல், வியங்கோள் வினை விகுதிகள்	ங்கள், உங்கள், க, இய
10.	சாரியைகள்	அத்து, அற்று, அம்
11.	உவம உருபுகள்	போல, விட, பார்க்கிலும் காட்டிலும்
12.	இணைப்பிடைச் சொற்கள்	உம் அல்லது இல்லையென்றால், ஆனால், ஒ, ஆகவோ, ஆயினும், எனினும்
13.	தத்தம் உணர்த்தும் இடைச்சொற்கள் பொருள்	உம், ஒ, ஏ, தான், மட்டும், ஆவது, கூட, ஆ, ஆம்,

14.	சொல்லுருபுகள்	மூலம், கொண்டு, இருந்து, பற்றி, வரை
-----	---------------	------------------------------------

என்னும் அடிப்படையில் இடைச்சொற்களின் வகையைப் பதிவு செய்கிறது. மேலும், உம், ஓ, ஏ, தான், மட்டும், ஆவது, கூட, ஆ, ஆம் என்பன தற்காலத் தமிழில் பெரிதும் வழங்கும் இடைச்சொற்களாகும். இவை வாக்கியத்தில் நுட்பமான பொருள்களை உணர்த்தி வருகின்றன.

இக்காலத் தமிழ் இலக்கணம்

இடைச்சொற்களுக்கு புது விளக்கத்தை இந்நூல் தருகிறது. தமக்கென்று அகராதிப் பொருள் இல்லாதனவாக மொழியில் பயன்படுகிற சொற்கள் எல்லாவற்றையும் இங்கே இடைச்சொற்கள் என்று குறிப்பிடலாம். இக்கால மொழிப் பயன்பாட்டில் இடைச்சொற்கள் வழங்கப் பெறும் இடங்களை இந்நூல் விரிவாக ஆராய்ந்து விளக்குகிறது.

அட்டவணை 2. இக்கால மொழிப் பயன்பாட்டில் இடைச்சொற்கள் வழங்கப் பெறும் இடங்கள்

வ. எண்	இடைச்சொல் வருமிடம்	இடைச்சொற்கள்
1.	விசுவிகள்	
2.	வேற்றுமை உருபுகள்	ஐ, ஆல், கு, இன், அது
3.	கால இடைநிலைகள்	த், ப், இன்று
4.	எச்ச விசுவிகள்	இ, ஆக, ஆன
5.	பின்னூருபுகள்	பற்றி
6.	ஒட்டுகள்	தான், உம், ஆ, இருக்கலாம், மட்டும் ஏது
7.	சாரியைகள்	அன், இன், இப்படி, அத்து) அசைநிலைகள் (செய்யுளில் வரும் ஆய், ஆலோ, ஒ) முதலானவை அசைநிலைகளும் இடைச் சொற்களே.
8.	உரையாடல் குறிப்பான்கள்	இங்கு, அல்லவா, ஏ, இப்படி, இது உரையாடல் தொடர் என்ற உண்மையைக் குறிக்கும் நிலையில் பயன்படுகிற கிளவிகளை உரையாடல் குறிப்பான்கள் என்பர்.
9.	விளிசார் ஒட்டு	(உரையாடலில் உரைப்போர் கேட்போர் உறவுக்கு ஏற்ப அடா, அடி, உங்க முதலான சொற்கள் பயன்படுகின்றன இவையும் இடைச்சொற்களே)
10.	விளிப்புக் கிளவிகள்	(டேய், அடேய், ஏல, ஏய், இந்தாட, இந்தாங்க, இந்தாடி முதலான கிளவிகள் எல்லாம் ஒருவரை விளிப்பதற்காகப் பயன்படுகிற கிளவிகள் இந்த விளிப்புக் கிளவிகள் யாவும் இடைச்சொற்களாகவே கொள்ளத்தக்கன.
11.	உணர்ச்சி வெடிப்புக் கிளவிகள்	ஐயோ, அம்மா, அப்பா, ஐயையோ முதலான கிளவிகள் யாவும் உணர்ச்சி வெடிப்புக் கிளவிகளாக பயன்படுகின்றன இவையும் இடைச் சொற்களே.
12.	வினைசார் ஒட்டுகள்	கூட்டு நிலை வினையெச்சங்களை உருவாக்குதற்குப் பயன்படுகிற முன், பின், உடன் முதலான கிளவிகள் வினைசார் ஒட்டுகள் என்று குறிக்கப்படும். இப்படிப்பட்ட வினைசார் ஒட்டுகள் யாவும் இடைச்சொற்களே.

13.	இணைப்பிடைச் சொற்கள்	ஆனால், ஏனென்றால், இருந்த போதிலும், இருந்தாலும் என இவ்வாறு வரும் கிளவிகள் இரண்டு தொடர்களை இணைக்கும் பணியைச் செய்கின்றன.
-----	---------------------	--

ஏனைய இடைச்சொற்கள் ஆமாம் (உடன்பாட்டுக் குறிப்பு) இல்லை (எதிர்மறைக் குறிப்பு) சரி (இசைவு குறிப்பு) மட்டேன் (மறுப்பு குறிப்பு) ஆகியவையும் இடைச் சொற்களே. மேலும் அகராதி பொருள் இல்லாதனவாக மொழி உலகில் செயல்பாட்டுக் கிளவிகளாக வருவன எல்லாம் இடைச் சொற்கள் என்றே கொள்ளப்படும் என்று அறிஞர் பொற்கோ குறிப்பிட்டுள்ளார்

பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களில் உரிச்சொல் பற்றிய பதிவுகள்

தொல்காப்பியம் இடைச்சொற்களையும் உரிச்சொற்களையும் பெயர், வினை இரண்டிற்கும் இணையான சொற்களாகக் கருதவில்லை எனினும் இவற்றுக்கு தனிஇயலை அமைத்து விளக்குகிறது. இடைச்சொல், உரிச்சொல் ஆகியவற்றிற்கு தமிழ்மொழி ஆக்கத்தில் முக்கியமான இடம் இருக்கிறது என்பதை அறியமுடிகிறது.

உரிச்சொற்கள் இசை, குறிப்பு, பண்பு மூன்றின் அடிப்படையில் தோன்றும் பெயர்ச்சொல் போன்றும் வினைச்சொல் போன்றும் அவற்றின் வடிவம் காணப்படும் என்னும் தொல்காப்பிய விளக்கம் இச்சொற்களை அறிஞர்கள் வேர் அல்லது அடிச்சொற்களாகக் கருத இடமளித்துள்ளது. தொல்காப்பிய உரிச்சொல் விளக்கத்தில்,

“ஒரு சொல் பலபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பலசொல் ஒருபொருட் குரிமை தோன்றினும்
பயிலாத வற்றைப் பயின்றவை சார்த்தித்
தத்தம் மரபின் சென்றுநிலை மருங்கின்
எச்சொல் லாயினும் பொருள்வேறு கிளத்தல்”

என்னும் பகுதி உரிச்சொற்களின் பொருள் உரிமைத் தகுதியையும் அவற்றின் பொருளை உணர்ந்து கொள்ளுவதற்கான நெறியையும் குறிப்பிடுகிறது. ஒரு சொல்லுக்கும் பலபொருள் பல சொல்லுக்கு ஒரு பொருள் என்னும் இருபொருள் உரிமைத் தகுதிகளுள் ஒன்று உரிச்சொற்கள் என்பது தொல்காப்பிய நூற்பாச் செய்தி. நன்னூல் உரிச்சொற்களுக்கு புது விளக்கத்தைத் தருகிறது (Ilampooranar, 1995).

“பலவகைப் பண்பும் பகர்பெயராகி
ஒருகுணம் பலகுணம் தழுவிப் பெயர்வினை
ஒருவா செய்யுட்குரியன உரிச்சொல்”

உரிச்சொற்கள் பண்புகளை உணர்த்தும் பெயர், வினைச்சொற்களைத் தழுவி வரும். உரிச்சொற்கள் செய்யுட்கு உரிமை உடையன என்பது நன்னூலின் வரைவிலக்கணமாகும் நன்னூல் உயிரினங்களை ஐந்தாக வகைப்படுத்தி உயிர்ப் பொருளுக்கும் உயிரல் பொருளுக்கும் உரிய பண்புகளையும் உரியியலில் விவரிக்கிறது. நன்னூல் தருகிற விளக்கம் உரிச்சொற்களைப் பெயரடையாகவும் வினையடையாகவும் கருத இடமளிக்கிறது. உரிச்சொல் குணத்தை உணர்த்திப் பெயர் வினைகளுக்கு உரிமை “பூண்டு பெரும்பாலும் செய்யுளுக்கும் உரியதாய் வழங்கும் சொல்லாகும். இந்நூல் உரியியல் என்னும் பகுதியின் கீழ் உரிச்சொல் என்பதற்கு (on Poetical Words or Qualifying Words) விளக்கம் தருகிறது. (சால், உறு, நனி, கடி, கழி) என்னும் உரிச்சொற்களை மட்டும் விளக்கியுரைக்கிறது (Mayilainathar, 1995).

நல்ல தமிழ் இலக்கணம்

உரி என்பதற்கு உரிமை என்று பொருளுண்டு. பெயருக்கும் வினைக்கும் அடிச்சொல்லாகும் உரிமை உடையது. இதன் பொருளாற்றலுக்கு இசை, குறிப்பு, பண்பு என்ற மூன்று தன்மைகள் காரணமாகின்றன. இத்தன்மைகளின் அடிப்படையில் உரிச்சொற்களில் ஒன்று பல பொருள் தருவனவும் ஒரு பொருளில் பல சொற்கள் வழங்குவனவும் உள்ளன.

1. இசை சார்ந்த பொருள்
2. பண்பு சார்ந்த பொருள்
3. குறிப்புச் சார்ந்த பொருள்
4. பெயரடியும் வினையடியும்
5. பெயரையும் வினையையும் சார்ந்து வருதல்
6. ஒரு சொல் பல பொருள்களைத் தரலாம்
7. ஒரு பொருளுக்குப் பல சொல் வரலாம்

கடி, உறு, தவ, நனி ஆகிய உரிச்சொற்களை மட்டும் இந்நூல் குறிப்பிடுகிறது. இந்நூலில் அகராதியின் முன்னோடியாய் விளங்கும் தொல்காப்பியத்தில் உள்ள 120 உரிச்சொற்களும் அவற்றின் பொருளும் தரப்பட்டுள்ளன. இக்கால அகராதிக்கு முன்னோடியாக ஏறத்தாழ மூவாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே தமிழில் உருவாக்கித் தரப்பட்டுள்ளது என்ற குறிப்பு இந்நூலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

முடிவுரை

தமிழ்மொழியின் அடிப்படை இலக்கணத்தை பதிவு செய்யும் வகையில் அமைந்துள்ள உரைநடை வடிவிலான இலக்கண நூல்கள் பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்கள் எனப்படும். பதினெட்டாம் நூற்றாண்டுத் தொடங்கி இருபத்தோராம் நூற்றாண்டு வரை பல்வேறு சமூகக் காரணங்களால் மொழியமைப்பில் ஏற்பட்டுள்ள புதிய இலக்கணச் சிந்தனை மரபைக் உருவாக்கியுள்ளன. தமிழ்மொழியின் சொல் வகைப்பாடு பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச்சொல் என்பதாகும். பெயரடை, வினையடை எனும் இரு சொல் வகைகள் புதிதாக தமிழ்ச்சொல் வகைப்பாட்டில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. தமிழ்மொழியின் பெயர்ச்சொற்கள் எண் அடைகள், பெயர் அடைகள், வினை அடைகளை ஏற்றுவரும். தமிழில் திணைப்பாகுபாடு என்பது பொருட்குறிப்பை (reference) அடிப்படையாகக் கொண்டது. திணைப்பாகுபாடு தமிழ்மொழியின் அமைப்பு அடிப்படையில் (structure) அடிப்படையான ஒன்றாகும். அறிணைப் பெயர்ச்சொற்களில் பன்மையைக் குறிப்பதற்கு (கள் விகுதிக்கு பதில் எல்லாம் என்னும் சொல் சேர்ப்பதுண்டு ஆங்கிலத்தில் காணப்படும் வினைச் சொல்லின் பகுப்புகளாகிய செய்வினை (Active voice), செய்ப்பாட்டு வினை (passive voice) ஆகிய தமிழில் வினைச்சொல் வகைப்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. 1. செய்ப்புபொருள், குன்றியவினை, செய்ப்புபொருள் குன்றாத வினை, 2. வல்வினை, மெல்வினை 3. இருநிலை வினை - அல் - இருநிலை வினை 4. செய்வினை - செய்ப்பாட்டு வினை 5. உடன்பாட்டு வினை - எதிர்மறை வினை 6. கூட்டுவினை ஆகிய வினைகள் தற்காலத் தமிழ்மொழி அமைப்பில் அமையக் காணலாம். இடைச்சொற்கள் மொழி இயங்கியலில் முக்கியத்துவம் வாய்ந்தவை இக்கால மொழி வழக்கில் பல புதிய இடைச்சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன. வேற்றுமை உருபுகள், சாரியைகள், உரையாடல் குறிப்பார்கள். விளிசார் ஒட்டுகள் ஆகியவற்றுடன் உம், ஓ, ஏ தான் மட்டும், ஆவது, கூட, ஆ, ஆம், என்பன தற்காலத் தமிழிலில் பெரிதும் வழங்கும் இடைச்சொற்களாகும் உரிச்சொல் வகை தற்கால மொழிப்பயன்பாட்டில் வழக்கில் இல்லை எனலாம். பயன்பாட்டுத் தமிழ் இலக்கண நூல்களின் சொல்லியல் கோட்பாடு மொழியின் வளர்ச்சியை எடுத்துரைக்கிறது.

References

Deivachilaiyar, (1972) Tholkappiyam, chollathigaram Urai, Kalaga veliyeedu, Saiva Sithantha Noor pathippu Kalagam, Chennai, TamilNadu, India.

- Ilampooranar, (1995) Tholkappiyam Sollathigaram Urai, Kalaga veliyeeedu, Saiva Sithantha Noor pathippu Kalagam, Chennai, India.
- Isreal, M. (1976) Ilakkana Aaivu Viaichol, Madurai Publishing House, Madurai, India.
- Isreal, M. (1977) Ilakkana Aaivu Idaium Urium, Madurai Publishing House, Madurai, India.
- Mayilainathar, (1995) Nannool Urai, Uoo. Ve. Sa. Noolnilayam, Chennai, India.
- Paramasivam, (2011) Ikkalath Tamil Marabu, Adaiyalam, Tiruchirappalli, Tamil Nadu, India.
- Sakthivel, S. (1994) Sorkal, Maiyappan Pathipagam, Chithambaram, India.
- Shamugasadas, A. (2008) Tamil Mozhi Ilakkana Iyalbugal, New Century Book House, Chennai, India.
- Srinivasan, R. (1960) Mozhieayal, Paari Nilaiyam, Chennai, India.
- Suyambu, P. (2014) Ilakkana Noolgalil Karuthu Valarchi, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Authors have no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author(s) 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License